

Poezia **Weltende** de Jakob van Hoddis a starnit interes si ecouri. Ivan Grosz din New York ne trimite traducerea lui.

Draga Getta,

21 decembrie 2011

Mi-a placut mult articolul tau http://www.bjt2006.org/GN_weltende_5111.pdf pe acest subiect. Scris fara efort si cu multa dezinvoltura tema nu putea fi comentata mai fin si mai complet.

Pentru ca mi-a placut poezia in cauza, despre care n-am auzit niciodata inainte, mi-a venit si mie sa o traduc si iti trimit traducerea nu ca comparatie, ci doar ca amuzament. Sunt sigur ca poate fi tradusa in mii de moduri.

De pe capete alungite palariile la zbor o luara
Un strigat din vazduh se pare ca rasuna
Acoperisuri cad si in bucati se sfarma
Pe coaste - se indica - un potop apare

Furtuna e dezlantuita, marea se revarsa
Peste tarm, strivind acele solide diguri
Multimea a prins cate o raceala
Trenurile se tot prabusesc de sus de pe poduri

Poezia imi pare ca o imagine a lumii descrisa in mod poetic similara cu modul in care a fost descrisa lumea de Van Gogh in pictura.

La Multi Ani !

Cu drag, Ivan

Weltende

Jakob van Hoddis

Dem Bürger fliegt vom spitzen Kopf der Hut,
In allen Lüften hallt es wie Geschrei.
Dachdecker stürzen ab und gehn entzwei
Und an den Küsten – liest man – steigt die Flut.

Der Sturm ist da, die wilden Meere hupfen
An Land, um dicke Dämme zu zerdrücken.
Die meisten Menschen haben einen Schnupfen.
Die Eisenbahnen fallen von den Brücken.

Sfarsitul lumii

Omului ii zboara palaria de pe capul tuguat.
In vazduhuri rasuna parca un strigat.
De pe acoperisuri cad dulgherii despicati in doua.
Iar pe coaste – dupa cum citim – se ridica apele.

A venit furtuna, marile salbatice sar
Pe tarm, sa zdrobeasca grele diguri.
Cei mai multi au nasul infundat.
Trenurile cad de pe poduri.